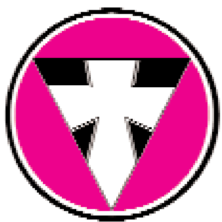


**К**онгрес
**У**країнських
**Н**аціоналістів

Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за Неї

*Декалог українського націоналіста*

# НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 4 - 10 жовтня 2005 року № 40 (100)

ВИБОРИ–2006

## "НАЦІОНАЛЬНИЙ ВИБІР" – ВИБІР УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

30.09 – 01.10.2005 року відбулося засідання Президії Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів. Голова партії Олексій Івченко наголосив, що Конгрес Українських Націоналістів – єдина права партія, що з 1992 року – часу свого заснування – зберегла цілісність і на сьогодні здатна стати ініціатором об'єднання політичних партій та громадських організацій національно-патріотичного спрямування навколо національної ідеї з метою здобуття перемоги на виборах 2006 року.

Президія одноголосно ухвалила Рішення.

### Рішення Президії Головного проводу Конгресу Українських Націоналістів

Виходячи з політичної ситуації, що склалася в Україні напередодні виборчої кампанії 2006 року, виконуючи рішення VIII Збору Конгресу «Про участь Конгресу у виборчій кампанії», Президія ухвалила наступне:

1. Конгрес Українських Націоналістів як політична партія, що стоїть на засадах побудови Української Національної Держави, розпочав формування громадсько-політичного об'єднання національно-патріотичних сил «Національний вибір» як основи виборчого блоку правих сил. Метою об'єднання є перемога у виборчій кампанії 2006 року, утворення у Верховній Раді правої фракції, обрання представників від національно-патріотичних сил до органів місцевого самоврядування.

2. Керівництву Конгресу до 14 жовтня 2005 року завершити переговори із представниками Організації Українських Націоналістів під проводом Андрія Гайдамахи, Організації Українських Націоналістів під проводом Миколи Плав'юка, Всеукраїнського Братства ОУН-УПА, Всеукраїнської Ліги Українських Жінок, Всеукраїнського Педагогічного Товариства ім. Григорія Ващенка та інших громадських організацій і політичних партій національно-патріотичного спрямування з метою залучення їх до Об'єднання.

3. Обласним організаціям Конгресу активізувати роботу з підготовки до виборчої кампанії, консолідувати зусилля з налагодження тісної співпраці з регіональними представниками національно-патріотичних сил – імовірними учасниками виборчого блоку «Національний вибір».

4. Секретаріату Головного проводу Конгресу з 1 жовтня 2005 року розпочати заходи з реалізації плану підготовки до виборчої кампанії 2006 року.

Ми переконані, що консолідація національно-патріотичних сил напередодні виборчої кампанії знайде підтримку в українського народу і забезпечить перемогу на виборах.

Голова Конгресу
Українських Націоналістів
Олексій ІВЧЕНКО

1 жовтня 2005 р.

**У липні група адміралів та офіцерів запасу звернулася до Президента України з листом, у якому порушено болючі питання щодо стану та долі вітчизняного флоту. Автори листа не планували робити його відкритим, головне – спонукати Президента вжити заходів задля недопущення остаточної руйнації флоту. Тим більше не ставилося за мету зібрати максимальну кількість підписів під текстом. Лист після мандрів владними коридорами повернувся до командування ВМС, аби воно дало відповідь на запитання – чому держава не дбає за свій флот?**

**Отримавши такий головний біль, деякі флотські керівники, не розголошуючи тексту листа, намагаються виставити його перед офіцерським складом як пасквіль ображених відставників.**

**Публікуючи текст листа з незначними скороченнями, надаємо можливість читачеві самому зробити висновки.**

## СЛОВО ЗА ФЛОТ



*Шановний Вікторе Андрійовичу!*

Військово-морські сили Збройних Сил України з перших днів створення твердо відстоювали територіальну цілісність і суверенітет держави, були гарантом стабільності на Кримському півострові. Морські походи українських бойових кораблів до берегів США, країн Європи й Азії, участь у міжнародних миротворчих морських навчаннях значно підняли міжнародний престиж України, а в Севастополі і в Криму ВМС стали символом незалежності Української держави.

Однак ми, адмірали й офіцери, які стояли біля витоків відродження українського національного військового флоту, виводили його в море та в океан, сьогодні змушені порушити перед Вами як перед Верховним Головнокомандувачем Збройних Сил України питання критичного стану вітчизняного флоту. По суті, за останні кілька років ВМС ЗС України втратили свою бойову готовність, що не може не викликати тривоги. Сьогодні практично жоден бойовий корабель не в змозі не лише захищати морські інтереси держави, а просто вийти в море. Фрегати "Дніпропетровськ" та "Севастополь", отримані ВМС ЗС України в результаті розподілу ЧФ РФ могли б ще довго служити обороні держави. Але на цей час фрегат "Севастополь" вже підготовлено до реалізації комерційним структурам, а „Дніпропетровськ" у лютому ц. р. ганебно затоплено посеред Чорного моря.

До цього часу в державі відсутні основоположні документи: Закон про морську політику, Національна програма кораблебудування, Концепція розбудови ВМС. Це призвело до того, що ще не до кінця сформовані ВМС ЗС України перебувають у стані хронічного та хаотичного процесу реформування та реорганізації, а фактично – знищення. Приклад – сплановане скорочення нещодавно створеної ескадри різнорідних сил – морського компоненту сил швидкого реагування.

Нинішнє командування ВМС ЗС України через відсутність уваги з боку держави до флоту, залишковий принцип його фінансування та відсутність законодавчої бази впливати на ситуацію не в змозі і стало, по суті, смиренним спостерігачем фізичного та, головне, морального розпаду флоту. Досвідчені офіцери з болем в серці пишуть рапорти про звільнення в запас, оскільки не можуть далі терпіти морального плюндрування ідеї, якій вони були покликані служити, і безсилі будь-що зробити в ситуації, що склалася.

Сьогодні ми вже не виключаємо, що кораблі просто почнуть тонути біля причалів, а це, звичайно, не додасть авторитету нашій державі.

Викликає глибоку стурбованість та щирий смуток морально-психологічна атмосфера на флоті. Не можна сьогодні вважати нормальним таке явище, коли командир оперативно-тактичного з'єднання ескадри різнорідних сил контр-адмірал І. Й. Тенюх подає рапорт про звільнення в запас з морально-етичних переконань. Ігор Йосипович з перших днів незалежності був у перших рядах боротьби за розбудову ВМС України і, до речі, перший та єдиний, хто стояв поруч з Вами на Майдані у буремні дні та ночі помаранчевої революції. Він перший звернувся до офіцерів ВМС із закликом не виконувати злочинних наказів колишньої влади. В умовах жорсткого дефіциту досвідчених командних кадрів таке явище неприпустиме.

Просимо Вас, шановний пане Президенте, особисто втрутитися в ситуацію і вжити рішучих заходів проти руйнування вітчизняного флоту.

**М. ЄЖЕЛЬ,**
адмірал запасу, Головнокомандувач ВМС ЗСУ (1996–2003 рр.);
**В. КУЗЬМІН,**
контр-адмірал запасу, заступник Головнокомандувача ВМС ЗСУ з озброєння – начальник управління (1998–2003 рр.);
**В. КОЛПАКОВ,**
контр-адмірал запасу, начальник Севастопольського Військово-морського інституту ім. П.С. Нахімова (1998–2004 рр.);
**О. БУГА,**
капітан 1 рангу запасу, заступник Головнокомандувача ВМС ЗСУ з бойової підготовки – начальник управління (2003–2004 рр.);
**В. КУЗНЕЦОВ,**
капітан 1 рангу запасу, начальник відділу міжнародного військового співробітництва – помічник Головнокомандувача ВМС ЗСУ (1994–2004 рр.);
**В. ЩЕРБАКОВ,**
капітан 1 рангу запасу, начальник секретаріату – помічник Головнокомандувача ВМС ЗСУ (2003–2004 рр.)

# УРЯД УКРАЇНИ

## ВАЖЛИВО

**Ющенка нагородить королева**
Британський королівський інститут „Чатам Хауз" присудив свою першу відзнаку за розвиток міжнародних відносин Президентові України. 17 жовтня нагороду має вручити сама королева Великобританії Єлизавета Друга.

**Майже половина українців схвалює відставку Тимошенко**
Відставку уряду Тимошенко схвалюють 46,8% респондентів, не схвалюють – 33,2%, важко відповісти – 20,0%. Про це свідчать результати опитування, проведеного Інститутом соціальної і політичної психології Академії педагогічних наук.

**У Криму новий прем'єр**
Президент України Віктор Ющенко погодив звільнення Анатолія Матвієнка з посади голови Ради Міністрів Криму і призначення на цю посаду Анатолія Бурдюгова.

**В Україні дисбаланс між експортом та імпортом**
Через структурну деформацію з початку року конкурентоспроможність української економіки знизилася на 16%. Про це заявив Прем'єр-міністр України Юрій Єхануров. Він відзначив, що за 8 місяців поточного року експорт зріс на 7,6%, а імпорт збільшився на 24,3%.

**Закладено фундамент майбутнього музею Івана Марчука**
Президент України Віктор Ющенко взяв участь у церемонії закладання першої цеглини у підмурівок Культурного центру "Музей художника Івана Марчука" на Андріївському узвозі в Києві. Його буде побудовано за рік.

**Львів'яни залишились без мера**
На позачерговій сесії міськради депутати достроково припинили повноваження міського голови Львова Любомира Буняка. За його відставку проголосували 70 депутатів, проти – 9, утримались – 5.

**Президент започаткує "Алею героїв"**
Віктор Ющенко доручив Кабінету Міністрів сформувати організаційний комітет зі створення меморіально-історико-архітектурного комплексу "Алея видатних діячів України".

**У Росію поїде новий посол**
Посла України в Росії найближчим часом буде замінено. Про це заявив голова Секретаріату Президента О. Рибачук під час візиту до Москви.

**Українська горілка стане „дорогим задоволенням"**
З 1 жовтня монопольний виробник спирту в Україні концерн „Укрспирт" підвищує ціни майже на 50%. Концерн заявляє, що через нібито високі закупівельні ціни на зерно для виготовлення спирту – у спиртзаводів дуже низька рентабельність.

**Громадянство Бакаю подарував Путін**
Російське громадянство колишньому керівникові держуправління справами І. Бакаю було присвоєно указом президента Росії за видатний внесок у науку й мистецтво. Про це заявив міністр внутрішніх справ Ю. Луценко на прес-конференції в Москві. "Я, у свою чергу, теж роблю внесок – привіз сто томів кримінальної справи на 370 із лишком мільйонів гривень збитку", – додав він.

**Кабмін добавив грошей на відрядження**
Згідно з постановою уряду від 24 вересня граничну норму добових витрат на відрядження в межах України збільшено з 18 до 25 грн.

**Мексика рятується від українського металопрокату**
Міністерство економіки Мексики ввело антидемпінгове мито у розмірі 60,1% від митної вартості на імпорт плоского сталевого прокату з України. Частка українського плоского прокату в мексиканському імпорті цієї продукції становить в 22%.

**Президент послав миротворців в Судан**
Згідно з Указом Президента України до Судану буде направлений український миротворчий персонал загальною кількістю до 40 чоловік.

**У Путіна тепер є своя партія в Україні**
Партію "Слов'янський народно-патріотичний союз" перейменовано на "Партію політики Путіна".

**Замовників вбивства Гонгадзе не шукають**
Адвокати А. Федур і С. Головатий вважають, що передача справи про вбивство журналіста до суду – розіграний сценарій, щоб назавжди її поховати. Вони обурені зокрема тим, що Генпрокуратура вважає і замовниками і виконавцями вбивства чотирьох міліціонерів, яких звинувачують лише в перевищенні службових повноважень.

**Україна і Грузія домовилися про вільну торгівлю**
Підписано протокол між урядами України і Грузії про реалізацію положень міжурядової двосторонньої Угоди про вільну торгівлю. Це дозволить збільшити обсяг товарообігу між двома країнами в 1,6–1,7 разів порівняно з 2004 р. і довести його до 250–260 млн дол. США на рік.

**Русини Закарпаття вимагають визнати їхню національність**
Про це заявили учасники міжнародної науково-практичної конференції "Карпатська Русь – духовність і культура", яка відбулася в Ужгороді. Згідно з переписом, проведеним в Україні в 2001 р., русини вважаються гілкою українського народу.

**6 тис. українців готові проміняти Батьківщину на США**
За отриманням еміграційних віз у США щорічно звертаються 5–6 тис. українських громадян, серед них 3 тис. – для отримання віз за програмою "зеленої карти". Про це повідомила генеральний консул посольства США в Україні Мері Кей Карлсон.

**Стиль управління Тимошенко – шоу однієї жінки**
О. Рибачук скаржиться на стиль управління Тимошенко і називає його "шоу однієї жінки". В інтерв'ю „5 каналу" він заявив: „Ми сиділи по 12–14 годин, а рішення приймала тільки вона".

**Кримський прем'єр зробив неочікувану заяву**
На зустрічі з журналістами Анатолій Бурдюгов сказав, що нелегалізований Меджліс – представницький орган кримськотатарського народу незабаром отримає правовий статус.

**"Всеукраїнське об'єднання депутатів місцевих рад"**
Таку назву має нова всеукраїнська громадська організація, установчий з'їзд якої відбувся 1 жовтня в Києві.

За матеріалами інформагентств та наших кореспондентів


Прем'єр-міністр України **Юрій ЄХАНУРОВ**


Перший віце-прем'єр-міністр **Станіслав СТАШЕВСЬКИЙ**


Віце-прем'єр-міністр **Роман БЕЗСМЕРТНИЙ**


Віце-прем'єр-міністр **В'ячеслав КИРИЛЕНКО**


Міністр Кабінету Міністрів України. **Богдан БУЦА**


Міністр внутрішніх справ **Юрій ЛУЦЕНКО**


Міністр закордонних справ **Борис ТАРАСЮК**


Міністр вугільної промисловості України **Віктор ТОПОЛОВ**


Міністр економіки **Арсеній ЯЦЕНЮК**


Міністр освіти та науки **Станіслав НІКОЛАЄНКО**


Міністр палива та енергетики **Іван ПЛАЧКОВ**


Міністр праці та соціальної політики **Іван САХАНЬ**


Міністр з питань АПК **Олександр БАРАНІВСЬКИЙ**


Міністр з питань промислової політики **Володимир ШАНДРА**


Міністр оборони України **Анатолій ГРИЦЕНКО**


Міністр з питань охорони навколишнього середовища **Павло ІГНАТЕНКО**


Міністр транспорту та зв'язку **Віктор БОНДАР**


Міністр з питань надзвичайних ситуацій **Віктор БАЛОГА**


Міністр України у справах молоді та спорту **Юрій ПАВЛЕНКО**


Міністр фінансів **Віктор ПИНЗЕНИК**


Міністр будівництва, архітектури та житлово-комунального господарства України **Павло КАЧУР**

віце-прем'єр-міністр України ?

міністр охорони здоров'я України ?

міністр культури України ?

міністр юстиції України ?

**Планується, що Указ про призначення віце-прем'єр-міністра, міністра охорони здоров'я і міністра культури буде підписано сьогодні, а міністра юстиції – наприкінці наступного тижня.**

## ВЧОРАШНІ – НА ПЛАВУ!

# ЯК БІЛИК ДВОХ ЗАЙЦІВ УБИВ

**Третього вересня 2004 р. Віктор Ющенко, виступаючи перед виборцями містечка Славути і обіцяючи докорінно змінити життя на краще, суворо помахав пальцем у бік будинку Славутської РДА, з вікон якої самотньо виглядали голови "злочинної влади". Народний кандидат дав слово, що за його президентства ці голови ніколи не ховатимуться від народу, а обов'язково відповідатимуть за свою діяльність.**

Жоден славутчанин, який того дня уважно слухав Віктора Андрійовича, просто не міг собі уявити, що за нової влади колишній голова Славутської РДА Роман Білик стане... начальником обласного управління праці та соціального захисту населення(!)

А сталося все так. Після першого туру виборів колишній голова Хмельницької ОДА В. Коцемир, чию щелепу, за чутками лихословів, випробував на міцність сам Янукович, розпочав розслідування причин "незадовільного громадського волевиявлення" серед підлеглих. Дісталося "на горіхи" і Роману Олексійовичу. Причому – нізащо, адже чоловік старався. Одні рейди "блакитного штабу" чого коштували! А масштаби активної роботи з рекламування "успіхів" "великого Яна" у навчальних і медичних закладах району? Плюс закріплення начальників відділів за виборчими дільницями. Словом, чи образився Білик на свого шефа, чи злякався, а склав із себе повноваження голови.

Згодом пан Роман все це став подавати як "принципову позицію" керівника, як "подвиг", якщо хочете! Тому, "зализавши рани", Білик так заходився розкручувати свій "новий" імідж, що одного разу був помічений з помаранчевою стрічкою на грудях, чим викликав неабияке обурення людей. Збагнувши, що "видатним революціонером" йому так і не стати (давалася взнаки підмочена репутація), Білик удруге "осів на дно". Але не надовго. Головою Хмельницької ОДА призначили давнього знайомого Білика, в минулому заступника голови ОДА І. Гладуняка. Звісно, хто ж як не старий товариш оцінить "досвід роботи справжнього демократа", тим більше, що Іван Гладуняк цей "досвід" бачив на власні очі...

І ось Роман Олексійович продовжує крокувати "переможною ходою до вершин владного олімпу і торжествувати: "Вчорашні" – на плаву!" Останнє, що вчинив пан Роман, як подейкують славутчани, залишив лави партії Литвина й вступив до "НСНУ" Порошенка-Червоненка-Безсмертного...

І носить же їх земля...

Ігор ПІГОЛЬ, м. Славута

нація і держава
04.10 – 10.10. 2005 р.



# АЛОГІЧНО МИСЛИТЬ ПРОФЕСОР ЛИТВИН

**До гурту „правозахисників" режиму Кучми-Медведчука пристав і спікер Верховної Ради Володимир Литвин, який виступає з „правозахисними" заявами, що зовсім не личить йому як одному з найвищих державних посадовців.**

Є в нашій країні люди, чиї права справді треба захищати. Це, в першу чергу, колишні вояки ОУН-УПА, яких досі не визнано на державному рівні як учасників бойових дій.

Воїни ОУН-УПА не скоїли жодного злочину, чесно і самовіддано боролись проти німецького та російського тоталітаризму, послідовно захищаючи саме життя українців. Та їхнє право на державне визнання і всенародну вдячність досі порушується, бо у Верховній Раді надто багато депутатів, яким дорогі інтереси не України, а Росії. То чому б професорові і державному діячеві Володимиру Литвину не проявити волю, наполегливість, мудрість, посприявши прийняттю парламентом Закону на захист прав колишніх повстанців?

Натомість Литвин захищає колесникових та щербанів, засух та різаків. Що ж спонукає Володимира Михайловича до такого перекрученого розуміння справедливості? Ключ до цієї загадки – у перипетіях, пов'язаних із загибеллю журналіста Георгія Гонгадзе. Як свідчать записи майора Мельниченка, тодішній голова Адміністрації Президента Володимир Литвин був поруч з Кучмою, коли вирішувалась доля Георгія Гонгадзе. Володимир Михайлович, переконаний Григорій Омельченко, теж причетний до цього резонансного злочину.

В архівах Першого Національного каналу зберігаються записи, зроблені в листопаді минулого року в Сєвєродонецьку. Шовіністи Росії та зрадники України проводили там сепаратистське збіговисько, в якому найактивнішу участь брав Євген Кушнарьов, пропонуючи відірвати південно-східну частину України і проголосити столицею нової держави Харків. Кожен, хто подивиться ті записи, не сумніватиметься в тому, що Кушнарьова треба суворо покарати. Але ж за Кушнарьовим стоять проросійські сили. Тож, захищаючи Кушнарьова, Литвин заграє з тими силами, розраховуючи на їхню підтримку в боротьбі за місце на владному олімпі, де його не злякають жодні записи…

Така логіка поведінки Володимира Михайловича. Та в даному випадку професор мислить нелогічно, не враховуючи, що для нього верховним суддею і вершителем долі є не проросійські сили, а український народ, який добре розуміє, хто такий Володимир Литвин і дає йому лаконічну характеристику: доки при владі Литвин, доти у нашому житті не буде зрушень!

Назар СТЕПОВИЙ,
м. Першотравенськ,
Дніпропетровська область

# ІНТЕРЕСИ ДЕРЖАВИ ВИЩІ ЗА КУМІВСТВО

**Хочу поділитися своїми думками з приводу рішення про відставку високопосадовців та уряду. Як на мене, це мудре і вчасне рішення. Воно продемонструвало президентську силу і прагнення поставити інтереси держави-нації вище за кумівство, свояцтво, панібратство – явища шкідливі і небезпечні для держави й нації.**

Чиє замовлення виконав і скільки заробив, як натякають ЗМІ, малодушний пан Зінченко, можна лише здогадуватися. Це з'ясується пізніше. Головне, що Президент усунув двох так званих гнилих інтелігентів-кумів – пані Юльку і пана Петра.

Моє оточення характеризує їх так. Пані Юлька – пустодзвін-свистулька і дуже ловка махновка («анархія – мать порядка»), вроджена інтриганка, авантюристка і опозиціонерка. Слід визнати, вона має природну харизму, чого не мають наші чоловіки-політики. Правда, її харизма однобока, переважно базікальська, як у циганки-ворожки, але може впливати на малосвідомих громадян. Дуже надіється в майбутті своїм базіканням задурити певну категорію громадян. Але чи тепер це їй вдасться?

У декларації приховала від нації свої багатства. Вказане у декларації не покриває помітних неозброєним оком особистих видатків. На які і чиї кошти утримує партію і блок? Хотів би знати.

Її діяльність була переважно кокетливим жіночим самозамилуванням та саморекламою і характеризувалася адміністративними методами управління прорадянського часу, нерозумінням ринку та ігноруванням верховенства Закону. У мене враження, що в неї з'являлася психічна хвороба так званої сталінської параної – боязні за владу і «війни» з вигаданими «противниками», бажанням у будь-який спосіб домогтися влади і слави у всесвітньому масштабі. Кепсько.

У моєму оточенні так само характеризується і пан Петро-кум: неприємна особа на вигляд і поведінкою, перенасичена марнославством і багатством, гонориста і владолюбна, мізантроп із грішми.

Ці два типи осіб із психологічною несумісністю і взаємною ненавистю не могли працювати на благо нації – лише на себе і свій клан.

Нація, вірю, щиро подякує Президентові, а історія схвалить його рішення.

Тепер головою уряду призначено пана Юрія Єханурова (Є-хан-ур-ов). Особисто не маю нічого проти, щоб високу посаду займав нацмен, коли він громадянин України, володіє українською державною мовою і така національна меншина мешкає в державі. Почувши його перші виступи руськоязичієм (побутовим суржиком), відчув себе ображеним, зневаженим і обдуреним. Як гарант Конституції України Президент зобов'язаний свято захищати українську державну мову. Українська мова – це українська нація. Українська нація – це українська мова. З мовою інтригувати не можна! На захист мови нація вийде на Майдан, як виходила проти двогромадянства і двомовства, тобто проти неоколонізаторства.

Чи можливо, щоб нацмена–українця, наприклад, в Росії, Польщі, Словаччині тощо (мало місце в Канаді) обрали головою уряду, і він став би спілкуватися українською мовою?! Президент має звернути на це пильну увагу.

Згодом почув виступ пана Єханурова гарною українською мовою, то трохи заспокоївся, але не зовсім. Бо не впевнений, що він не буде москвофілом і українофобом. Це в житті нації нині найголовніше. Відносини із Росією нам потрібні, але вони мають бути лише рівноправними і партнерськими, а не росієпідлабузницькими, пронеоколонізаторськими на шкоду нашій нації.

Схвалюючи рішення Президента і радіючи, надіюся, що він ще доведе нації своє уміння не лише мати багато дітей, а й сина виховувати; і з позицій національної ідеї мудро управляти державою на благо української нації та національних меншин, які живуть нині на нашій землі. І щоб не було, як жартував до цього часу старий Славко: «Ющенко в гетьманах ходить, Юлька його за ніс водить».

Микола ГАЛИЧАНЕЦЬ,
м. Тернопіль

## ЗВЕРНЕННЯ ДО Н. МОГИЛЕВСЬКОЇ

# МАЙТЕ СОВІСТЬ – ВІДМОВТЕСЯ ВІД НАГОРОДИ

Шановна пані Наталіє! З нагоди Дня Незалежності Президент В. Ющенко присвоїв багатьом шановним і відомим людям державні нагороди та почесні звання. Є такі, які з певних міркувань відмовилися від них. Наприклад, Ваш колега співак О. Скрипка, який активно підтримав В. Ющенка під час виборчої кампанії і співав на Майдані, тепер не бачить втілення в життя ідеалів Майдану.

Ми у Фонді ім. Олекси Гірника очікували, що і Ви відмовитеся від звання народної артистки України. Ні, не тому, що на виборах активно підтримували В. Януковича, а тому що сама мотивація Вашої нагороди є абсурдною. Це, справді, як писала газета „Україна молода" (30.08., стор. 5), є „апогеєм маразму". Прочитаймо ж іще раз, за що Вас нагородив Президент: „...за вагомий особистий внесок у розвиток українського пісенного мистецтва".

Президент, підписуючи Указ, мабуть, не знав, що Ви до розвитку українського пісенного мистецтва відношення не маєте. Ви використовуєте подарований Вам Богом талант виключно для розвитку російського пісенного мистецтва, оскільки маєте у своєму репертуарі лише одну українську пісню, яку співаєте вкрай рідко. Ви нав'язуєте українцям російську попсу, яка і без Вас заполонила українські естрадні сцени і ефір. Своїм пісенним мистецтвом Ви продовжуєте розпочату ще російськими царями асиміляцію українців. Нехай Президентові про це не доповіли, але ж самі добре знаєте, що робите це упродовж багатьох років не випадково, а продумано, свідомо, принципово і послідовно. Ви справді маєте великі особисті заслуги. Але ж не Ющенко, а Путін мав би присвоїти Вам звання народної артистки. Нашого Президента у черговий раз підставили. Тому майте совість, будьте принциповою і відмовтеся від нагороди з такою необгрунтованою мотивацією: „за розвиток українського пісенного мистецтва"!

Юрій ГНАТКЕВИЧ, голова
Київського фонду ім. Олекси
Гірника „Українським дітям –
українське слово"

P. S. Нагадуємо, що Олекса Гірник спалив себе на могилі Т. Шевченка, протестуючи проти зросійщення.

## ВІДГУК

# ПОВЕРНІТЬ У ПАСПОРТ ГРАФУ "НАЦІОНАЛЬНІСТЬ"

Ми, просвітяни міста Кривого Рогу, підтримуємо пропозицію Олега Сколібога щодо відновлення у паспорті графи „національність" („Нація і держава" за 30.08.05). Ми також вимагаємо від телерадіокомпаній України скоротити час на показ рекламних відеороликів на 30% і не переривати рекламою фільми та передачі!

Якщо Ющенкове нове керівництво держави, а особливо "НСНУ", не виконають ці наші вимоги у час, що лишився до парламентських виборів, то ми віддамо голоси за Конгрес Українських Націоналістів. Ці хлопці слово стримають.

В. КОСАЧ, М. ДЕНИСЮК,
А. БІЛИЙ, Ю. ЛЕБЕДИНЕЦЬ,
З. БЕРЕЖНА, Л. САМОЙЛЕНКО,
О. МЕЛЬНИКОВ, М. БАБЕНКО,
В. ОСАДЧУК, А. ДАНИЛЕВСЬКИЙ,
М. ДАНИЛЕВСЬКА, В. КУЦЕНКО,
Й. РОП, М. СТЕЦЮК, В. КОШОВИЙ.
м. Кривий Ріг

# Я НАЦІЇ СВОЄЇ НЕ ЦУРАЮСЬ

*Народила українка чудового сина.*
*Першу весну зустрічала жадана дитина.*
*Сонце в вікна заглядало, усіх цілувало.*
*,,Слава Богу, слава роду!" – навкруги лунало.*
*Вся родина із кумами в церкву завітала,*
*Охрестили маленького – радість більше стала.*
*Урочисто охрестили, в честь діда назвали.*
*Івасиком-Телесиком маля йменували.*
*Час настав іти до загсу дитину вписати,*
*Майбутньому козакові метрику узяти,*
*Записати батька, матір, якого він роду,*
*Бо немає українцям ніде переводу.*
*Батько взяв свідоцтво в руки... і що він читає?*
*Ім'я сина записали, помилок немає.*
*Батька й матір не забули... Стривайте хвилину,*
*А де ж видно, що Іванко – ще й син України?*
*Я нації не цураюсь, я нею горджуся,*
*І щоб син був українцем, я того доб'юся.*
*З діда-прадіда велося Вкраїну любити,*
*Пам'ятати всім нам треба, чиї ми є діти.*
*Чому запис не зробили, що син – українець?*
*Мов безбатченко якийсь вже – космополітинець.*
*Хто ж так вигадав знущатись з нашого народу,*
*Щоб нащадки не згадали, звідкіля ми родом?*
*Це не дурні й недотепи таке витворяють.*
*Це скоріше „старші брати" всіх нас виживають.*
*І доводять людям в світі, що нас тут немає,*
*Що Вкраїну безбатченки лише населяють.*
*Тож настав час схаменутись, взяти владу в руки,*
*Щоб над рідною землею не кружляли круки,*
*Побудуймо Україну для щастя народу,*
*Й жити будемо привільно від роду до роду.*

*Тетяна КАРПЕЦЬ,*
*член КУН, м. Херсон*



**ПОЗИЦІЯ**

## ГОЛОСУВАТИМУ ЗА НАЦІОНАЛІСТІВ

Я – патріот України (поки що російськомовний) і усюди захищаю нашу рідну українську мову. Купував газету „Нація і держава" у кіосках, але вже на листопад-грудень передплатив. Поділяю усі ваші погляди на наше сьогодення. Дуже тяжко на душі від того, що не визнані герої УПА, в кожному місті стоїть пам'ятник цьому бандитові Леніну, і нічого не міняється в Україні.

Не про це ми мріяли на майданах по усій Україні. Прикро, що Ющенко виявився не таким уже й патріотом – це розчаровує. Я навіть хотів голосувати за Тимошенко, та купив вашу газету і прочитав, що вона проти визнання УПА. Тепер я за неї не голосуватиму. Та й за Ющенка вже не хочеться. От якби патріоти України створили свій блок, то тоді люди мали б вибір. А поки що, як кажуть, за „державу обідно".

Слава Україні!

Олег ДАВИДЕНКО,
м. Житомир

## ПОТРІБНА НОВА ОУН-УПА

Я – патріотка України. Коли правив Кучма, у мене було відчуття, наче я помираю разом з Україною. І от раптом – наш український Президент. Спочатку В. Ющенко здавався мені надто несміливим, та восени 2004 року моя думка змінилася. І я навіть молилася Богу за його перемогу на виборах. Та коли обласним головою Харкова був призначений Аваков, замість українця Філенка, я мало не плакала від образи і розчарування. А тепер ще одна дивина: у нашій і без того обідраній державі Президенту нараховують зарплату неймовірно високу — понад 23 тисячі гривень(?!). Навіть Кучма, оголошений монстром, якого, кажуть, треба судити, отримував від держави 3 тис. грн. Тепер Президентова платня у 23 рази вища за середній дохід кваліфікованого спеціаліста у Києві і в 60 разів більша за пенсію пенсіонера. А ми, до речі, теж люди. Мені, певно, не стане рішучості відкрито виступити проти Президента, якого я так виборювала, і перед прихильниками Януковича я його й надалі захищатиму. Але знайте: якщо Президент не дбає за народ – я проти такого Президента. Напишу Юхновському чи синові Тараса Чупринки, нехай утворюють нову ОУН-УПА, аби вона навела порядок у державі.

Т. ПИВОВАРОВА, м. Харків

## ТРЕБА ЗНАТИ ІСТОРИЧНУ ПРАВДУ

Бідний народ-невільник, який немає своєї держави і не є господарем на своїй землі. Скільки нас, українців, розстріляно і замордовано в Сибіру, на Колимі, Соловках, Біломорканалі та Сахаліні!

Через концтабори СРСР пройшло понад 80% українців. Мільйони українців працювали для Росії в шахтах, на лісоповалах, в рудниках, на будівництві гребель, залізниць. Німці, як і московські комуністи, також нещадно винищували всіх свідомих українців. Тому офіційні вимоги українців світу: виплатити всім українцям компенсації за геноцид у сумі 63 трлн дол. США, як німці виплатили євреям після Другої світової війни.

Уряд України повинен також вимагати від Угорщини, Польщі, Румунії і Росії публічного вибачення та компенсації за експлуатацію українських земель під час окупації. Адже тільки Закарпаттю Угорщина завдала збитків на суму понад 3,5 млрд дол. США.

Карпатські Січовики, вояки ОУН-УПА зі зброєю в руках боронили свою Батьківщину, і вони повинні бути визнані учасниками бойових дій.

Небесний Владика зглянувся на український народ і дав йому волю творити свою державу Україну. Але свободу не досить виборoти, її треба й боронити.

Василь БЕЛЕЙ-МОГІКАН,
м. Мукачеве

## ЧУЖИНСЬКІ ЦІННОСТІ КАЛІЧАТЬ ДУШІ

Згадуються мені події 30-літньої давності.

Я, дівчина 18-ти років, приїхала вчитися до столиці України. Родина, в якій я мешкала у Києві доки дали гуртожиток, розпитувала про наше життя, адже приїхала "бандерівка" (так нас, вихідців із Західної України, називали тут). Особливо допитливим був син господині. Я розповідала, що бабуся навчила мене молитов, і наша сім'я відзначала релігійні свята. Згадувала, як ми, дітлахи, колядували, а вчителів партійні організації примушували записувати прізвища колядників. Та, до честі наших вчителів, вони робили це неохоче і намагалися нас "не бачити".

Мій співрозмовник через декілька хвилин розмови зі мною сказав: "Ты такая националистка!". В Радянському Союзі слово "націоналіст" вважалося ганебним, і я обурилася: "Яка ж я націоналістка?! Я просто люблю свій край, наші звичаї і традиції". Справжнього значення слова "націоналіст" я тоді не знала. Тому й здивувалася, що хлопець зробив такі висновки. Тільки в рік, коли Україна здобула незалежність, моя спрагла душа почала всмоктувати правдиву інформацію з історії України, як пересохла земля довгожданий дощ. Я читала й слухала спогади очевидців, статті про злочини комуністичного режиму зі сльозами на очах. Тоді я зрозуміла, що націоналіст – це і є людина, яка любить свою націю, свій народ. Все це тоді, в роки юності, дрімало в моїх генах, і хлопець, вихований на інших ідеалах, відразу це відчув. Західна Україна була ніби заповідником в імперії зла, адже вчителі та батьки зуміли нам, дітям, прищепити любов до Вітчизни.

Чужинські духовні цінності калічать наші душі. Тож пам'ятаймо, чиї ми діти і шануймо наші національні традиції.

Надія КАЧМАРЧИК,
м. Дрогобич



## ОЛЕКСАНДР МАЗУРЕНКО:

# „Я ЙДУ НЕ РАДИ СЛАВИ – Я ЙДУ, ЩОБ СЛАВНА БУЛА МОЯ УКРАЇНА"

**„Рин-рин", „шурх", „рин-рин", а тоді – „цок-цок" – це мелодія, під яку вже 140 днів подорожує Україною Олександр Мазуренко. "Інструментами", які відбивають йому ритм, є візочок на коліщатах та милиці...**

Подекуди ритм мелодії витримується (коли дорога гладенька), і візок котиться, легенько шурхотячи, а милиці переносять тіло крок за кроком уперед... Але частіше на розбитих дорогах ритм губиться. І тоді кожен крок дається з надзусиллям, у розпачі стогне візок, милиці риплять, протестуючи, роз'їжджаючись на вибоїнах. А зверху крапотить чи поливає дощ...

Але Сашко – патріот-українець витримує всі прикрощі дороги, що збилася з ритму мелодії його руху. Він вперто йде до цілі Україною, творячи її спочатку в своїй душі, а тоді там, де лише територія наша, а все інше – чуже. Радіє, коли бачить відроджену Україну. Сумує і приклоняє скалічені коліна перед її нескореністю. І щастям блищать його очі, що його „мамка" (так він говорить про Україну) така велика і славна, така горда і непереможна.

Олександр Мазуренко – один з тих, кого вперто не помічає влада (будь-яка), забуваючи, що тільки завдяки таким непомітним героям Україна існує як держава великої української нації. Саме такі відважні люди і є носіями духу битої, але нескореної нації.

Десь там, нагорі, йде переділ влади і портфелів, точиться суперечка, хто значиміший для України і хто задля її добробуту більше наобіцяє. І вся ота „верхівка" не розуміє, що такий собі українець Сашко за 140 днів подорожі завдовжки у 2800 км зробив для України більше ніж усі вони разом узяті за великі гроші (не свої, а наші). Сашкова подорож обійшлася державі у безцінь, а йому самому і його родині – дуже дорого...

Вдивляюся у його руки з грубими мозолями від милиць. Ці руки тяжко будують Україну... в душах українців! Хотіла написати все, що Сашко розказував про себе, але певне, іншим разом. Наразі подаю мапу його маршруту із пунктами зупинок і кілометраж. А ще – деякі Сашкові думки:

„Ой, Боже ж ти мій, та ніколи ж не пізно стати добрим сином України!"

„Я був російськомовний, я був малорос, а зараз – українець. Я щаслива людина, маю національну гідність – це головне в житті..."

„Говерла не була в моєму плані, але коли зішов, зрозумів, що без відвідин цієї святині не буде повноти відчуття України... Важко було, але подолав. Я переміг, хоч на колінах і ліктях, але виліз..."

„Я йду не ради слави, я йду, щоб славна була моя Україна, моя мамка..."

„Сім'я Гірників живе дуже скромно. Там був винагороджений вишитою сорочкою, яку носив Олекса Гірник, і вишивала її ще його молода дружина в далекі роки, і куштував виноград, що саджали його руки".

„Ніколи не пробачу російському більшовизмові знущання з мого народу. Ось тепер, подорожуючи, відкрив для себе Дем'янів Лаз, підвали НКВС... Шкода тих людей, які є малоросами і розмовляють мовою, якою їх принижували".

„Це не моя перемога, це перемога мого народу – українців, бо тільки їхньою наснагою і їхнім коштом іду..."

„Якби моя мати не вижила в Голодомор, мене б не було. А зараз моя родина – 14 людей. Уявляєте, скільки українців вбито комуняцькою Росією з кожним, хто вмер від голоду!"

А попереду – дощова осінь і холодна зима. Попереду – не тільки негода, а й не завжди привітні люди, інколи незручний нічліг, не завжди ситий обід, некоректні запитання на кшталт: „А навіщо? А скільки отримуєш за це?" І тоді сумують очі, а руки міцніше стискають милиці! І жаліє українець Сашко тих, хто не розуміє його шляху, що полягає в боротьбі немічного тіла за самоутвердження. Крок за кроком, в унісон рипінню своїх побратимів-милиць несе Олександр Мазуренко з минулого в майбутнє відважний дух українця. Несе зі швидкістю 4 км на год., що дорівнює стрімкості руху Землі у Всесвіті. Його візок прикрашений прапорцями України, УНП і КУН, а ще написом: „Присвячується 500-річчю Кальміуської паланки українського козацтва та пам'яті Олекси Гірника". Всередині візка (не для стороннього ока) – світлини дружини і дітей. Кінцева мета – 5600 км Україною, „щоб довести, що ми, браття, – козацького роду!".

„Шурх-шурх", „рип", „цок-цок". А далі – пісня, яка склалася сама собою в дорозі. Пісню співає велика Людина:

*„Розгубили, розікрали,*
*взяли за нутроти.*
*Оце тобі, Україно, за твої щедроти!.."*

Усе це я записала на диктофон, коли йшла поруч Олександра на відтинку Косів–Кути. Відважний Українець Олександр Мазуренко, сотник козацького війська, – щаслива людина. Я навіть позаздрила всьому, що чекає на нього: і доброму, і недоброму. Нехай Бог благословить його Велику Дорогу на славу Бога й України!

„Рип-рип", „шурх", „Рип-рип", „цок-цок, цок-цок,"... І це теж одвічна пісня України. А повз пісню проносяться, поспішаючи кудись, автомашини...






Антоніна СПІЛЬНА.
На світлинах: О. Мазуренко на вершині Говерли; зустріч із членами Івано-Франківського КУН

ЗАЯВА ІВАНО-ФРАНКІВСЬКОЇ ОО КУН

# ЗВИНУВАЧЕННЯ ЄВГЕНА ГІРНИКА – БЕЗПІДСТАВНІ

**У газеті „Репортер" за 22 вересня 2005 р. опубліковано матеріал, який у пасквільній формі і необ'єктивно висвітлює факт перебування народного депутата Євгена Гірника у фракції партії „Реформи і порядок".**



У зв'язку з цим провід Івано-Франківської обласної організації КУН заявляє:

Євген Гірник вступив до фракції „ПРП" на підставі рішення Президії Головного проводу КУН від 06.09.2005 р., залишаючись при цьому членом Конгресу Українських Націоналістів. Нагадуємо, що в 1998–2002 рр. у Верховній Раді України існувала фракція „Реформи-Конгрес", до якої входила Слава Стецько, інші депутати від КУН та члени ПРП; у складі фракції „Наша Україна" з 2002 до 2004 рр. існувала група „Реформи-Конгрес", до якої входила також Слава Стецько та інші депутати від КУН. Ці факти не викликали ні в кого жодних здивувань, оскільки співпраця партій носила не ідеологічний, а політичний характер.

Входження Євгена Гірника до фракції „ПРП" є логічним продовженням політичної співпраці двох партій і пов'язане з потребою представництва членів КУН в окружних і дільничних виборчих комісіях на умовах, визначених в угоді КУН з ПРП. Без цієї угоди та участі Є. Гірника у фракції „ПРП" члени Конгресу таких можливостей не мали б.

Звинувачення Євгена Гірника в ідеологічній зраді вважаємо безпідставним. Тим більше безпідставним і наклепницьким є звинувачення Євгена Гірника у зраді Президента України В. Ющенка.

Участь Євгена Гірника у фракції „ПРП" обумовлена його правом вільно голосувати з принципових політичних питань, чим він і скористався, двічі проголосувавши за кандидата у Прем'єр-міністри України Ю. Єханурова, а фактично – за політичну стабільність в Україні.

Провід Івано-Франківської обласної організації КУН вважає, що публікація в газеті „Репортер" від 22.09.2005 р. є неправдивою і паплюжить честь та ділову репутацію Євгена Гірника як голови обласної організації КУН.

На підставі викладених фактів, провід Івано-Франківської обласної організації КУН вимагає від редакції газети „Репортер" публікації даної заяви та офіційного вибачення перед Євгеном Гірником у найближчому числі газети.

Б. БОРОВИЧ, перший заступник голови ОО КУН,
Р. САЛИГА, голова секретаріату,
м. Івано-Франківськ

АКТУАЛЬНО

# ЄДНАЄ НАС СВЯТА ЛЮБОВ

**Вшанування Української Повстанської Армії вже давно перестало бути питанням лише її вояків-ветеранів, хлопців, які постали на бій одразу з двома страшними тоталітарними імперіями, не маючи жодного шансу на перемогу, як і не маючи можливості вчинити по-іншому – кинути, зрадити Україну в ті важкі, криваві часи.**



Це питання також перестало бути й тестом на сумління та патріотизм для нашої владної еліти, який вона рік у рік провалювала та лише покривала себе ганьбою (Тимошенко, Литвин). Це вже навіть не так важливо для нас – сучасного суспільства України. Вшанування належним чином пам'яті Героїв України необхідне, у першу чергу, заради майбутнього країни, заради наших дітей. Адже хто захоче завтра ставати на подвиг заради Батьківщини, маючи такий яскравий приклад зневаги до святого героїзму?! Як повернувся язик у Симоненка назвати Героїв „наволоччю"? Адже саме руками його партії в Україні творилися голодомори, репресії, ГУЛАГи та нечуване нищення всього українського! Як же тоді назвати компартію?!

Прикро, що так швидко „друзі Майдану" перетворилися на заклятих ворогів, котрі обливають один одного брудом. Як швидко забулися всі передвиборні обіцянки: „Наступного дня ми прокинемося в іншій країні". Як швидко згорнулося гасло „Бандитам – тюрми". Не доведено до кінця справи про вбивство Гонгадзе, отруєння Ющенка, сепаратизм, масові фальсифікації виборів! І вже якось не віриться, що виплата 8,5 тис. грн. вирішить демографічну кризу в Україні. Адже як ми зможемо засуджувати наших дітей, які їхатимуть, тікатимуть з країни в пошуках нової батьківщини, вдячної за подвиг заради неї?! Згадується Співоче Поле рік тому. Те саме, з якого Ющенко пішов у Президенти... Всі ми бачили, яка кількість ветеранів УПА стояла там. І як плакали вони, не соромлячись сліз, коли Президент цілував прапор та промовляв: „Слава Україні!" Це були сльози радості, щастя, що нарешті ми матимемо справжнього Президента-патріота! І як страшно та соромно дивитися в очі ветеранів зараз... Використали та й забули... Зрада й сором...

Тому нам, патріотам, відданим нашій єдиній Батьківщині – Україні, не можна впадати у відчай та опускати руки. Треба заради пам'яті загиблих за Україну, за її волю наших дідів-прадідів, ще тісніше зімкнути ряди навколо по-справжньому патріотичних партій: Конгресу Українських Націоналістів, Української народної партії, Народного руху України. І на вибори 2006 року йти міцним, потужним та дружним єдиним блоком правих сил (адже на всіх мовах світу „правий" – від слова „правильний")! Бо нас, патріотів України, так розкиданих по різних партіях, об'єднує те, що значно сильніше за дріб'язкові інтереси розподілу посад та війни амбіцій, а саме: Свята Любов до України!

Костянтин НІКІТЕНКО,
м. Донецьк

## МАРШ НАЦІОНАЛІСТА

*Бездоганна форма,*
*Досконалий зміст –*
*Це руша до бою*
*Націоналіст.*
*Чітким, твердим кроком*
*Він вперед іде*
*До мети своєї –*
*До УССД.*
*Він її здобуде*
*Або упаде.*
*Наша Україна*
*Вільною буде.*
*У борні кривавій*
*Він є не один –*
*Тисячі з ним в лаві*
*За ідею й чин.*
*Зайди, геть додому! –*
*Вже останній час.*
*Не дамо чужому*
*Панувати в нас.*
*Хай дрижать під сонцем*
*Наші вороги –*
*Як роса ранкова,*
*Згинуть до ноги.*
*Ми за віру встали,*
*За церкви святі –*
*Бог нам помагає*
*У ясній меті.*
*Стяг наш синьо-жовтий*
*Гордо майорить,*
*Тризуб княжий сонцем*
*Золото горить.*
*Гасло в нас єдине*
*Для привіту єсть:*
*Слава Україні!*
*А героям – честь!*

Віктор ЧУБАТИЙ, член КУН,
м. Кременець

КОНГРЕС У ДІЇ

## ПРІОРИТЕТИ РІВНЕНСЬКОГО КУН

У Рівному відбулася звітно-виборча конференція обласної організації КУН. За звітний період членство Конгресу в області значно зросло, зареєстровано 131 сільський осередок, употужнено матеріально-технічну базу, почав виходити часопис місцевих кунівців "Український націоналіст". Серед пріоритетів – робота з молоддю та наступні вибори.

Конференція одностайно переобрала Ігоря Кривка головою обласної організації.

Конгрес-інформ

## ВИЗНАЧИЛИ ГОЛОВНІ НАПРЯМИ

На Х звітно-виборній конференції Запорізької ОО КУН її делегати визначили головні напрями своєї подальшої роботи: відродження української духовності, відсторонення від влади олігархів, протидія конституційній реформі, підготовка до парламентських виборів.

Перед керівниками державних адміністрацій поставлено питання щодо негайного перейменування населених пунктів, вулиць, майданів та ліквідації пам'ятників більшовицьким душогубам.

Василь ТИМЧИНА,
голова ЗОО КУН

## КОНФЕРЕНЦІЇ У ЗАСТАВНІ ТА КІЦМАНІ

Нещодавно відбулися звітно-виборчі конференції у Заставні та Кіцмані Чернівецької області. У Заставні гостями конференції були члени обласного проводу В.Лютик, Н.Білова, О.Левченко та інші. Захід пройшов піднесено й активно. Люди обговорювали політичні зміни в державі, становище в організації, пропозиції щодо збільшення кількості осередків, активізації їхньої роботи. Головою районної організації обрано Іллю Гайдея.

У Кіцмані на позачергову конференцію були запрошені голова районного братства ОУН–УПА Р.Татарин, голова районного товариства політв'язнів і репресованих О.Руснак, член ВУТ "Просвіта" М.Куєк. Делегати подякували за роботу подрузі Наталці Біловій і побажали їй так само плідно працювати в обласному проводі. Головою Кіцманської РО КУН обрано Володимира Білова, який завершив конференцію словами Степана Бандери: "Наш обов'язок – зробити самим найбільше – скільки стане наших сил, одночасно докласти старань, щоб інші робили якнайбільше".

Прес-служба
Чернівецької ОО КУН

## МОЛОДЬ – ЄДНАЄТЬСЯ

Миколаївська, Кривоозерська і Врадіївська молодіжні референтури КУН взяли активну участь у першому міжрегіональному молодіжному Форумі „Південь – Захід: нас не роз'єднати", що проходив з 9 до 11 вересня 2005 року в с. Коблеве Миколаївської області. Мета Форуму: знайомство і встановлення товариських зв'язків молоді Південної і Західної України. Одним із співорганізаторів цього заходу був Конгрес.

Найяскравішим став другий день Форуму, коли молодь різних регіонів перезнайомилась. Найбільше ідейне і духовне єднання спостерігалося біля прапорів – державного і КУН. Це був неймовірний приплив позитивної енергії, який спонукає до подальших дій задля розквіту нашої країни.

І. МОГИЛЬОВА,
смт Криве Озеро

## ПРИЗИ – НАЙСИЛЬНІШИМ

У відкритій першості Львівщини з піскового волейболу на призи голови Конгресу Українських Націоналістів Олексія Івченка не було рівних Івану Кліщу та Василю Гушті. Другими та третіми відповідно стали Сергій Братунь, Андрій Варвух та брати Богдан і Олег Федченки. Нагороджували волейболістів голова районної ради Ігор Войнович і член Головного проводу КУН, голова федерації волейболу області Микола Пшевлоцький.

Прес-служба Львівської ОО КУН

ПРО НАБОЛІЛЕ

# НА ЯГОТИНЩИНІ ДИСКРЕДИТУЮТЬ НОВУ ВЛАДУ

**Представники національно-патріотичних сил Яготинського району Київщини, серед яких місцевий осередок КУН, звернулися до народного депутата, заступника голови Конгресу Є. Гірника з проханням зробити депутатський запит у відповідні державні органи для перевірки діяльності голови Яготинської РДА В. Василенка. На їхнє переконання, своїми діями він підриває довіру до нової влади мешканців району, 87,77% яких віддали свої голоси за В. Ющенка.**



Як ідеться у зверненні, його автори намагалися співпрацювати з новим головою РДА, але амбіційність, жорсткість, зверхність, бажання керувати особно завадили співпраці. На пропозиції блоку патріотичних сил змінити представників старої влади, що заплямували себе під час виборів Президента, голова РДА не реагує. Із запропонованого та підтриманого політрадою району списку у кількості 53 осіб, які зарекомендували себе як фахівці і здібні керівники, жоден не отримав призначення. На керівних посадах залишилися ті, хто відкрито шантажував, зловживав під час виборчої кампанії.

Одним з організаторів фальсифікацій був О. Нікітченко, який досі обіймає посаду першого заступника голови РДА. В. о. начальника райвідділу освіти призначено В. Шевченка, який не брав участі у конкурсі на заміщення даної вакансії та не входив до складу резерву керівних кадрів. До цього він працював директором ринку, під час виборів запам'ятався тим, що зривав помаранчеву символіку.

Автори звернення стурбовані тим, що новий керівник не переймається проблемами районного бюджету. Керівники партій неодноразово звертались із пропозиціями щодо його поповнення, виведення з тіні бізнесових структур району. Приміром, територія місцевого ринку порівняно з 2000 р. збільшилася у 3 рази, а надходження до бюджету від нього залишились на тому ж рівні. Пропозиції щодо створення комісії для перевірки ринку не були взяті до уваги. За підрахунками, районний бюджет тільки з ринку недоотримує до 500 тис. грн. щорічно.

Така ж ситуація з використанням водних ресурсів району. Безконтрольність з боку влади призводить до нищення унікальної ріки Супій і каскаду її штучних озер. Автори звернення мають докази того, що в регіоні належно не обліковується вилов риби, при цьому розкрадаються кошти в особливо великих розмірах.

У Яготині триває конфлікт громадськості та влади щодо створення пункту біженців. Міськрада прийняла рішення про будівництво даного об'єкту у самому центрі Яготина, не погодивши цю проблему з громадськістю. На будівництво вже витрачено понад 2 млн грн. Політичні партії району, йдучи на компроміс, знайшли покупця на даний недобудований об'єкт і запропонували розмістити пункт біженців за межами міста – у районі так званої Хрущової дачі, одному з найкрасивіших куточків. Але В. Василенко, застосовуючи важелі впливу на депутатів, примушує їх прийняти рішення про розташування пункту біженців саме в центрі міста.

Автори звернення вважають, що не отримала належної оцінки попередня діяльність В. Василенка, коли він очолював ТОВ "Агрофірма "Урожай". Шляхом шантажу та погроз він забороняв пайовикам виходити з господарства, а тим, хто прагнув самостійно обробляти власний пай, виділяв найгіршу землю. Майнові паї до цього часу не виплачені, не виділені в натурі. У той же час В. Василенко з дружиною взяли в оренду 100 га землі для ведення фермерського господарства. Декілька років ця земля оброблялася за рахунок агрофірми (використовувалась техніка, робоча сила, посівний матеріал, приміщення агрофірми), а прибутки В. Василенко клав у свою кишеню.

У 2003 році із земель державного запасу Ничипорівської сільради нинішній голова РДА взяв іще 93 га землі в оренду, яка обробляється таким же чином і досі. Коли він був керівником господарства, на нього працювала вся Ничипорівка, зараз, маючи більші можливості, хоче примусити працювати на себе весь район, незважаючи на те, що Закон України "Про державну службу" забороняє держслужбовцю займатися будь-якою підприємницькою діяльністю.

Катастрофічне падіння довіри населення до нової влади змушує керівників партійних організацій звернутися за допомогою до народного депутата Є. Гірника.

Звернення підписали: М. Лещенко – голова РО КУН; Л. Лисак – голова РО ВО „Батьківщина"; Г. Кот – голова МО Партії малого та середнього бізнесу; І. Мартинюк – секретар МО УРП „Собор".

Конгрес-інформ

ПОДІЯ

# ДОЛЯ УКРАЇНСЬКОЇ КНИЖКИ – ЯКА ВОНА?..

**У львівському Палаці мистецтв відбувся XII Форум видавців, на якому були представлені видавництва, книгарні та бібліотеки з усіх областей України, а також видавці з Росії, Польщі, Румунії, Німеччини.**

Останнім часом уже увійшло в моду – звинувачувати державну владу в усіх негараздах, зокрема у відсутності належної підтримки української культури та української книговидавничої справи. Але, разом з тим, письменники продовжують писати нові твори, видавці – видавати книжки, а читачі – обирати літературу до смаку. Це, власне, і засвідчила чергова Національна книжкова виставка-ярмарок, яка щороку на початку осені проводиться у місті Лева.

На ній було представлено значно більше видавництв, ніж у минулі роки, а літературу можна було бачити і придбати не лише у Палаці мистецтв, але й на проспекті Свободи, де також стояли книжкові намети. Приємно відзначити,




що збільшилася кількість саме українських книжок. Було представлено і чимало видань націоналістичного спрямування, зокрема історичні праці про ОУН-УПА. Варто відзначити, що велику роботу у цьому напрямі провів Центр досліджень визвольного руху.

За чотири дні у Форумі взяли участь відомі українські та зарубіжні письменники. У його рамках було понад 140 різноманітних книжкових заходів: конкурс "Книга Форуму – 2005", фестиваль дитячого читання, літературний фестиваль, творчі вечори, презентації нових видань, зустрічі з улюбленими авторами. Літератори та видавці обговорили чимало проблем. Зокрема високі податки, відсутність якісних українських дитячих видань та недостатню рекламу саме української книжки. Відвідувачі та учасники форуму єдині у тому, що такий форум потрібний Україні, але мають і свої зауваження. Адже, попри таку шалену популярність львівського форуму, українська книжка сьогодні залишається у дуже скрутному становищі. І тут справа навіть не у відсутності належної державної підтримки, а в тому, наскільки самі читачі готові до якісної та правдивої української книги. Адже поки ми не вирвемося з полону чужого інформаційного простору, навряд чи щось зміниться. Але завжди хочеться вірити у краще...

Анна БАГРЯНА, член КУН

ОГЛЯД ЛИСТІВ

# „Äîðîãà ðåäàêöiº!.."

**Історія ніколи не пестила нашого народу. В тяжкій боротьбі упродовж сторіч виборював він право на те, щоб жити і трудитися на рідній землі, часто зазнаючи тяжких поразок і втрат. Особливо жертовними були змагання членів Організації Українських Націоналістів та воїнів Української Повстанської Армії. З цього приводу Володимир Кудря (Черкаси) пише:**

*Дванадцять їх було, героїв, –*
*Посічені осколками тіла,*
*Вони лежали вже без зброї –*
*Вона зробила, що могла.*
*Десь поруч чувся тихий шепіт:*
*– То наші хлопці, із УПА! –*
*Враз пронизав людей всіх трепіт,*
*Юрба заклякла, як німа.*
*А по хвилині знову чути:*
*–...Під час облави... не здались...*
*Не йти щоб на пекельні муки, –*
*Стрілялись, як і поклялись...*

Україна й досі не визнала на державному рівні історичний подвиг героїв ОУН-УПА. Всупереч ідеалам помаранчевого Майдану, Президент Віктор Ющенко так і не наважився відповідним указом забезпечити торжество справедливості. У державі, за яку жертовно боролися упівці проти німецьких фашистів та російських комуністів, вони і сьогодні не почуваються належно пошанованими і матеріально забезпеченими. Про це пише **Михайло Гринишин** з Дніпродзержинська: „У нашому місті, як і в інших містах, залишаються вороги її незалежності. Ті, які раніше служили в НКВС. Вони вороже ставляться до воїнів УПА. Коли я збирав підписи на захист Президента України, стався конфлікт з однією особою, яка була „прикрашена" радянськими нагородами і прямо заявила: „Шкода, що при мені немає зброї, а то я б швидко розправився з тобою". То був, напевне, один з тих катів-мародерів, які свого часу „проводжали уже мертвих в'язнів із таборів, з посмішкою роздроблюючи їм черепи молотком".

Про таке глумління над трупами Михайло Гринишин чув і від Тамари Буткевич, яка відбувала заслання у Воркуті, і від Петра Висоцького, який поневірявся в Унті. А сьогодні і верховні, і рядові кати пишаються своїми нагородами, ще й розмахують кулаками. А наш всенародно обраний Президент іще й шапку перед ними скидає, не поспішаючи низько вклонитися ветеранам ОУН-УПА.

„Незабаром почнуться вибори до Верховної Ради та рад місцевих. Якщо до того часу УПА не буде визнана юридично, – прогнозує Михайло Гринишин, – то не уникнути гострої політичної боротьби у нашому суспільстві, яка може знову привести до чергової революції".

**Наталія Босенко** (с. Лебедівка Сахновського району на Харківщині) ділиться своїми нелегкими роздумами: „Інколи буває так, що тягар розуміння подій небайдужій людині не під силу нести наодинці. І тоді почуття і думки виливаються в емоційні рядки поезії, як от у мого земляка Володимира Лісогора". Вірш „Колишнім" Володимир Лісогор (смт Сахновщина) починається такими рядками:

*Шахраї, брехуни, лицеміри!*
*Хай найшвидше настане той час,*
*Як імперія ваша загине*
*І забудуть навіки про вас!*

Вчений-політолог кравчуківсько-кучмівського розливу, звісно, зауважить, що у нас уже немає імперії, а на її місці, мовляв, постала демократія, до того ж ліберальна, словом, повне-повнісіньке народовладдя.

Але ж, як вважає **Павло Китай** (м. Скалат Підволочиського району на Тернопіллі), народовладдя – це коли „в своїй хаті – своя правда, і сила, і воля" (Тарас Шевченко). Але ж у нашій хаті ще порядкують зайди. Свою правду (історію) знають ще далеко не всі, а багато хто її й знати не хоче. Своя сила (свідоме, патріотичне молоде покоління) ще не виросла. У різних сферах суспільного життя немає для українця волі, бо її всіляко притіняють пристосуванці-шкурники при державних коритах усіх рівнів. Замість колишніх панів маємо новоспечених олігархів, що обікрали свій народ. На місці колишніх кріпаків тяжко побивається маса обдуреного люду, який у пошуках хліба насущного вимушений батракувати по всьому світу.

Рівень продажності в країні настільки високий, що **Володимир Близнюк** (с. Старі Кути, що на Косівщині Івано-Франківської області) склав з цього приводу спеціальне послання – „Лист вільнолюбних українців плюгавим яничарам в Україні", який починається гіркими, вистражданими словами: „Розпресобачі сини й дочки! Душепродавці і братопродавці! Паскудні найміти й прислужники катів та гнобителів України! Духовні кастрати і самого Люципера пірати". І далі: „Утворився генотип московського мутанта, ідеологічного паразита, що поїдає українську націю. Сьогодні вони ходять поміж нами. Зверху воно – ніби людина: має маму, тата і присягається, що – чистокровний українець. І тут же материнську та батьківську кров поганить, вступаючи в безбожницькі партії, що діють проти України, продовжують справу тих, які сотнями років пили кров з українського народу, вбивали його щонайкращих синів та дочок, не давали побудувати Українську Самостійну Соборну Державу".

Коли Володимир Близнюк готував до друку „Лист вільнолюбних українців...", в народі ще жили ілюзії: „Сьогодні нам Бог допомагає розбудувати Україну разом з її Президентом, який походить зі славного козацького роду."

Та недовго тривав наш солодкий сон, і, як пише **Семен Шульга** з Кіровограда, „останні події на владному олімпі України показують, що завоювання помаранчевої революції затягуються мафіозною пліснявою планомірно, методично: з власного середовища витісняються ті, хто щиро бажав здобути добро для свого народу.

У передмові до своєї поеми „Історична довідка про помаранчеву революцію" Семен Шульга зазначає:

*Необхідно разом, друзі,*
*До свободи шлях шукать,*
*Революції хоругви*
*З вірних рук не випускать.*

*Хоч хвостом шахрай виляє,*
*Та народ не відступа.*
*Нас на подвиг надихає*
*Легендарний змаг УПА.*

Василь ЗАЄЦЬ

# "РАННІ СЛОВ'ЯНИ" ГРИГОРІЯ ВАСИЛЕНКА

*У кого залізо – у того і сила* (Хетський напис)



Григорій Василенко

## СЛОВ'ЯНИ ПРИДНІПРОВ'Я НА ЗОРІ ЦИВІЛІЗАЦІЇ

На жаль, закономірність цього процесу не потрапила в поле зору дослідників. В історичних працях досі побутує твердження, що в докиївську епоху Русі слов'яни жили родовим устроєм, а розклад первісної общини почався тільки з утвердженням на київському столі новгородської князівської династії. Звідки бере початок така думка? Виявляється, що більшість дослідників пішла в цьому питанні найлегшим шляхом, зіславшись на термінологію «Повісті временних літ» та інші літописи і матеріали й не задумуючись над семантичним навантаженням слова «рід».

Нестор вживає слово «рід» у широкому і вузькому значеннях. У фразі «Княжив у роді своїм» воно вжите в значенні «плем'я». Якщо ж прийняти його в значенні «родова община», то логічно поставити запитання: а чому в родовій общині був князь? У первісному суспільстві князів не існувало, там був глава роду. У фразі «Прийшов з родом своїм» поняття «рід» виступає в значенні особистого оточення князя – близьких родичів, челядників і воїнів (дружинників). А «рід» у значенні родової общини Нестор не вживає.

Але дослідники розуміють Нестора по-своєму. Вони не взяли до уваги тих змін у слов'янському господарстві, які відбувалися, починаючи з I ст. Ці зміни були надзвичайно важливими. В економіці мав місце активний розвиток товарно-грошових відносин на основі римської монетної системи. Зав'язуються тісні торговельні стосунки слов'янського світу з римськими прикордонними провінціями, розташованими по Дунаю. З розвитком торгівлі і приливом римської монети починає функціонувати грошовий обіг. Відбувається другий великий суспільний поділ праці – відокремлення ремесла від землеробства. На цій основі різко підвищується добробут слов'янського населення.

Археологічні матеріали свідчать про масову появу господарських комплексів, що прийшли на зміну скромним житлам зарубинецьких поселень. На черняхівських поселеннях швидко з'являються дворища, до складу яких входять житло, господарські будівлі для худоби і зберігання врожаю та виробничого інвентарю, приміщення для майстерень. Основний об'єкт господарської діяльності – общинна земля – розподіляється між сім'ями пропорційно кількості членів. Кожна сім'я трудиться у власному господарстві.

Таким чином, в епоху черняхівської культури на зміну первісній родовій общині приходить новий спосіб добування життєвих засобів і встановлюються нові виробничі відносини. Кожна сім'я виділяє з додаткового продукту певну частину на утримання князівського двору і військової дружини. Це була данина, яка пізніше дістала назву «полюддя».

Якими ж були функції роду в цих умовах?

Функції роду як органу виявлення народної волі в умовах існування землеробської общини зазнали певних обмежень. Намітилися значні зрушення в бік централізації влади. У вирішенні ряду важливих питань (війни і миру, переділу земельних угідь, відселення на нові землі) найвище право мали народні збори. Загальні ж збори членів роду (сходки) вирішували здебільшого питання місцевого значення, пов'язані з життєдіяльністю общини. Але, як і раніше, рід залишався охоронцем традицій і звичаїв рідної землі.

З кількох родів складалося плем'я, на чолі якого стояв князь. Влада князя була виборною, але кандидата на цю посаду висували з князівської родини. Князь здійснював адміністративну й судову владу. Адміністративним органом була рада старійшин, яка наділялася виконавчою функцією. Законодавчу владу здійснювали народні збори (віче). На чолі війська стояв воєвода. Усі посади були виборні. Такий устрій дістав назву народної влади.

Племена об'єднувались у союзи. А племінний союз – це вже перехідна форма до державної організації. Виникла вона в скіфську епоху. Б. О. Шрамко з цього приводу зазначав: «Високий рівень майнової диференціації населення Лісостепу, наявність похований професійних воїнів-дружинників, розвиток городищ, які були не тільки військово-політичними, а й ремісничо-торговельними центрами, систематичне виготовлення продукції для зовнішньої торгівлі – усе це свідчить про розпад первіснообщинного устрою і виникнення в IV–V ст. до н. д. професійно структуризованого суспільства і відповідних державних утворень».

Але державна організація на слов'янських землях довго не могла розвинутися і зміцнитися через агресію, яка постійно нависала з боку Дикого поля. На захист від скіфів-степовиків слов'яни змушені були мобілізувати весь свій духовний і матеріальний потенціал.

Після поразки персів у війні 512 року до н. д. скіфи-степовики, відчувши свою силу, повели політику, спрямовану на підкорення слов'янських племен. Їхня агресія обірвала торгівлю слов'ян з країнами південних морів, що призвело до економічного застою і загальмувало розвиток слов'янської державності.

З V ст. до н. д. обстановка на кордоні зі Степом помітно погіршується. З цього часу землі Придніпров'я стають об'єктом систематичних нападів і пограбувань з боку степовиків. Високий попит на живий товар у грецьких колоніях штовхав правлячу верхівку Дикого поля на розбій у слов'янських землях. Кочівники роблять спроби пробитися на північ, углиб слов'янської землі. Про це свідчать сліди пожеж та руйнувань на близьких підступах до столиці гелонів. Земля гелонів через своє стратегічне положення на межі слов'янського світу зі світом кочівників стає захисним форпостом на кордоні з Диким полем.

Починаючи з V ст. і до кінця IV ст. до н. д. слов'яни змушені були відбивати напади кочівників, невеликі загони яких раптово з'являлися в несподіваних місцях, намагаючись захопити людей для продажу на невільничих ринках. Такі наскоки були частими і руйнівними. Археологічні розкопки дають змогу виявити численні сліди поєдинків слов'янського населення з кочівниками. Попелища, порубані кістки – німі свідки цих жорстоких сутичок. Часом загони кочівників об'єднувались і проникали далеко на слов'янську землю, прагнучи захопити місто Гелон. Зокрема, сліди такого нападу виявлено на Хотівському городищі під Києвом.

Під впливом постійної небезпеки формувалися побут і характер слов'янського населення. Життя на рубежі з Диким полем виробляло у слов'ян стійкість, мужність і безстрашшя в бою.

Археологи відзначають занепад життя на городищах по річці Тясмин у IV ст. до н. д., а з часом – і повне його завмирання. Це наочне свідчення напружених відносин між сусідніми слов'янами та степовиками. Кочівники у цей час дуже тіснили слов'янське населення, і воно відходило на північ до річки Рось. Далі рубежу Росі вони не просунулись. Великі відкриті села змінюються дрібними поселеннями, які розташовувались у місцях, що являли собою значну перешкоду для нападників – на підвищеннях місцевості, захищених крутими схилами, ярами, болотами, заплавами, глибокими балками та іншими природними перепонами. Населення жило під постійною загрозою нападу і було готове в будь-яку хвилину знятися з місця.

Регулярні воєнні дії проти кочівників не давали відчутних результатів. Вороги нападали на слов'янські поселення невеликими кінними загонами. Кіннота з'являлась несподівано, а якщо діставала відсіч, то швидко відривалася від переслідувачів. Слов'яни ж, будучи пішими воями, не могли нав'язати кінноті бою у відкритому полі. Надійним захисним заходом проти кінноти було створення пасивної оборонної системи – так званих Змієвих валів.

Перша черга цієї системи була споруджена у V ст. до н. д. Уздовж прикордоння зі Степом від Бугу до Ворскли тягнулася лінія укріплених городищ, які з'єднувались між собою системою штучних земляних валів і природних перепон. Вали насипалися на відкритій місцевості, що не мала природного захисту, їхня висота сягала 14–16 метрів, а ширина становила 20–22 метри. Перед валом із крутим схилом з боку поля споруджувався рів завглибшки 3,5–4 метри. Якщо поблизу були річка чи озеро, рів наповнювали водою. Гребінь валу укріплювався загородою з пальм та бійниць для стрільців з лука. В укріплених городищах стояли загони воїнів, котрі несли сторожову службу і попереджали населення про небезпеку нападу.

Марія ХИЛЕВИЧ

*Далі буде*

*Початок у №№ 22,23,33–39,*

## ГЕРОЯМ ОУН-УПА – ДЕРЖАВНЕ ВИЗНАННЯ

# КОЛИ Ж СМУТОК ПОКИНЕ КОЛИШНІХ УПІВЦІВ?

**Кожна волелюбна, але поневолена нація завжди народжувала, народжує і буде народжувати людей, котрі на генетичному рівні запрограмовані на відданість власному народові, боротьбу за національне визволення, за незалежність власної землі. Вони і становлять когорту кращих синів і дочок нації, готових бути завжди гнаними, шельмованими, оббріхуваними, пройти тюрми, концтабори, дивитися в очі смерті, але не припиняти боротьби.**



Україні ніколи не бракувало таких синів і дочок, котрі заради матері Вітчизни готові на все.

Найяскравішою національно-визвольною силою двадцятого сторіччя, без сумніву, була Організація Українських Націоналістів і її збройна потуга – Українська Повстанська Армія, яка понад шістдесят років тому вступила в нерівну боротьбу з фашистською Німеччиною і Московською імперією. Оунівці та упівці чітко усвідомлювали свою приреченість, але ніхто і не думав складати зброю. Комуно-більшовицька пропаганда чіпляла на них ярлики „бандитів", „зрадників", „ворогів народу". Їх тримали у концтаборах, мучили, нищили, а вони стояли на своєму, не ламались... Україна, за яку вони боролися в буремні роки Другої світової війни і впродовж усіх наступних повоєнних років, – уже чотирнадцятий рік незалежна держава.

Біль, сором і жаль викликала у серцях чесних людей реакція комуністів і керівної верхівки організації ветеранів ВВВ на щире, патріотичне звернення до ветеранів ОУН-УПА і ВВВ Президента Віктора Ющенка, який закликав до примирення і порозуміння в ім'я майбутнього України. Після цього здійнявся гвалт, знову почалися шельмування. Усе це пущено в хід керівною верхівкою ветеранських організацій, бо рядові ветерани ВВВ уже давно порозумілися з вояками ОУН-УПА.

Сивочолі повстанці ходять серед нас такі ж горді і незламні, якими були завжди. Вони відстоюють і будують незалежну Україну, за яку так довго боролись. Тільки в їхніх добрих і мудрих очах з'явився смуток від того, що й досі в державі, за яку загинуло стільки їхніх побратимів, справа їхнього життя залишається непоцінованою.

Відчуваючи сором за свою державу і поділяючи біль героїв, я звернувся з листом до Президента України В. Ющенка, в якому пропоную: "Невивченість питання ОУН-УПА на державному рівні упродовж чотирнадцяти років нашої незалежності – це ганьба і вина попередньої влади, а Верховна Рада досі не може вирішити це питання тому, що серед депутатів всього 128 патріотів. Тож проблему ОУН-УПА має розв'язати Президент України своїм Указом „Про статус учасників Національно-визвольного руху в Україні".

Також пропоную виготовити медаль „Учаснику Національно-визвольного руху в Україні", якою мають бути нагороджені, у першу чергу, вояки ОУН-УПА.

Учасникам Національно-визвольного руху в Україні надати пільги.

Створити музей Національно-визвольного руху в Україні в столиці, в якому висвітлити боротьбу нашого народу упродовж сторіч і до сьогодення. У цьому музеї гідне місце повинні зайняти експозиції про вояків ОУН-УПА.

Гадаю, що втілення у життя цих пропозицій усуне історичну несправедливість стосовно вояків ОУН-УПА, принесе їм, їхнім дітям, онукам, правнукам, друзям, усім чесним громадянам України моральне задоволення від того, що висока жертовність мільйонів учасників Національно-визвольного руху в Україні нарешті гідно оцінена.

Степан КОРОТЕНКО,
ветеран праці,
Луганська область

## ЗВЕРНЕННЯ

# СПОРУДИМО ПАМ'ЯТНИК ПАТРІОТАМ

Шановні друзі!

З метою увічнення пам'яті воїнів Визвольних змагань сесія Коломийської міської ради вирішила спорудити в місті на площі І. Майданського відповідний величавий пам'ятник.

Організаційний комітет розпочав підготовку до цієї історичної події.

У зв'язку з цим звертаємося до керівників політичних партій, громадських організацій, народних депутатів України, органів місцевого самоврядування, громадян України та всіх українців, які проживають за кордоном і глибоко шанують історію, підтримати нашу ініціативу щодо спорудження пам'ятника та надати доброчинну фінансову допомогу.

Кошти просимо надсилати за адресою: м. Коломия, Івано-Франківська область, вул. Театральна, 27.

р/р **35428020000941**, Банк УДК, м. Івано-Франківськ, МФО **836014**, код **02006248**.

Оргкомітет



# УКРАЇНА І МАТЕМАТИКА

## ДВІ ЛЮБОВІ МИХАЙЛА КРАВЧУКА

**На території Національного технічного університету України „КПІ” відбувся врочистий захід, присвячений визначному українському математику та громадському діячеві Михайлу Кравчуку.**

Михайло Пилипович Кравчук народився 27 вересня 1892 р. в с. Човниця Ківерцівського повіту на Волині. 1914 р. закінчив математичне відділення університету св. Володимира у Києві. Відтоді починається його титанічна творча наукова й педагогічна праця. 1924 р. – захист докторської дисертації, з 1929 р. – академік ВУАН, член багатьох зарубіжних математичних товариств. Людина високої культури, М. Кравчук вільно володів кількома мовами, підтримував дружні стосунки з відомими математиками світу.

У лютому 1938 р. М. Кравчука звинувачено у націоналізмі та шпигунстві й арештовано. Помер український математик 9 березня 1942 р. у концтаборі на Колимі.

Увесь свій короткий вік М. Кравчук невпинно й творчо працював. „Моя любов – Україна і математика”, – таким було його життєве кредо. Він проводив лекції і спілкувався зі студентами лише українською мовою, мріяв про Україну для українців, був непохитним у своїх переконаннях, за що і розплатився життям.

У 1992 р. після довгих років забуття наукова громадськість України та світу широко відзначила 100-річчя з дня народження видатного вченого. Його ім'я було занесено в Міжнародний календар визначних наукових діячів по лінії ЮНЕСКО.

Найбільша заслуга у поверненні із забуття імені Михайла Кравчука належить Ніні Опанасівні Вірченко – доктору фізико-математичних наук, професорові кафедри вищої математики НТУУ “КПІ”, академіку, голові науково-методичної ради товариства політ'вязнів та репресованих, зрештою – просто славній українці. Саме Н. Вірченко є найактивнішою дослідницею наукових праць і життєвого шляху М. Кравчука і саме за ініціативи пані Ніни 2003 р. на території НТУУ “КПІ” йому було відкрито пам'ятник. Щороку навесні Ніна Опанасівна проводить Міжнародні наукові конференції, присвячені пам'яті М.Кравчука, а восени відзначає разом зі своїми студентами його день народження. Цього року біля пам'ятника М. Кравчуку зібралося чимало молоді. Вшанувати пам'ять українського вченого і подякувати Ніні Вірченко за невтомну педагогічну і дослідницьку працю прийшли також представники “Просвіти” і Солом'янської РДА. У своїх виступах гості зверталися до студентства – майбутніх науковців-математиків – і закликали їх бути гідними славного імені Михайла Кравчука, Українця з великої літери.

Анна БАГРЯНА, член КУН.
На світлині: урочистий захід біля пам'ятника М.Кравчуку

# ПЕДАГОГІКА ПРАВДИ І ДОБРА

**Днями освітяни відзначили своє професійне свято. У зв'язку з цим, гадаю, доречно буде повести мову про славнозвісного педагога планетарного значення Григорія Ващенка, який творив, снував своє творіння – педагогіку, немов тканину, з ниток любові до рідного народу, і ця любов аргументована, бо спирається на кращі виховні традиції народу.**

Григорій Ващенко здобув ґрунтовну і всебічну освіту в царині людинопізнання. Багато важить те, що він закінчив богословські студії в Москві, але на священика не висвятився, бо розчарувався поведінкою духовних осіб, професорів та студентів, що була далека від християнських норм. Питанням виховання молоді в християнському дусі Ващенко присвятив низку наукових праць.

Звичайно, для висвітлення бодай часткового Ващенкового внеску у виховний процес учнівської та студентської молоді необхідно було б зупинитися на його професорській роботі як керівника кафедри педагогіки в Полтавському педагогічному інституті. Тут він написав наукову працю «Загальні методи навчання», видану в 1928 році, яка слугувала підручником для педагогічних інститутів в Україні. Крім викладацької роботи, у згаданому інституті професорові Григорію Ващенку було доручено керувати аспірантською групою. Та, на біду, особою вченого зацікавилися поліційні чинники і визнали його «буржуазним націоналістом”. Педагога звільнили і поставили в чергу на знищення. Від арешту Г. Ващенко рятується виїздом з України, і в 1936 р. він одержує працю в Сталінградському педагогічному інституті.

У роки Другої світової війни Г. Ващенко виїхав з родиною на Захід і опинився в Мюнхені. Тут і спливли його двадцять два роки життя в еміграції. У Німеччині Г. Ващенко й помер (2 травня 1967 р.). Але за час емігрантського життя вчений здійснив колосальну наукову роботу, написав значну кількість наукових праць, викладених у статтях, книгах, наукових посібниках. У Мюнхені в Українському Вільному Університеті Г. Ващенко очолив кафедру педагогіки. Тут він передавав своїм учням глибокі знання з педагогіки і психології, підготував науковців, які успішно трудилися в чужих університетах, завдячуючи науковій базі, яку набули від свого мудрого і працьовитого вчителя. Професор Г. Ващенко зробив чи не найбільший внесок у справу національного виховання української молоді в умовах діаспори. Ось перелік (далеко не повний) книг: «Виховання волі і характеру” (в двох частинах), «Основи естетичного виховання», „Виховання любові до Батьківщини”, “Виховна роля мистецтва”, “Тіловиховання як виховання волі і характеру”... Значним є внесок вченого у царину освіти в Україні. Вірив, що його Батьківщина стане вільною і незалежною, тому опублікував праці: “Система освіти в самостійній Україні”, “Система навчання”, «Організаційні форми навчання».



Без перебільшення, Григорій Ващенко – гордість виховної науки українського народу. І не тільки. Його наукою виховання користуються у вищих наукових закладах світу: Німеччини, Голландії, Бельгії, Канади та інших. Г. Ващенко підкреслює виховну роль пісенного мистецтва українського народу. Бо пісня відіграє вагому роль у вихованні геройства і вояцької винахідливості молоді, людської гідності та інтелігентності, що були властиві січовим стрільцям, які прославилися військовою звитягою та людяністю в Першій світовій війні. Адже вони йшли, як співається в їхній же пісні:

*„... Марширують наші добровольці*
*у кривавий тан,*
*Визволяти наших українців*
*з московських кайдан...»*

Пісенна традиція січовиків перейшла в упівські вояцькі загони.

Безперечно, Г. Ващенко із закордоння стежив за відчайдушною боротьбою українського народу за свободу і незалежність, тому збирав пісенні скарби борців за волю. А на народну пісню дивився з особливою любов'ю і шаною. Для підтвердження цього подаємо дослівно думку вченого педагога і психолога: “Відомо, що українська пісня змістом, багатством, глибиною і різноманітністю переживань, відбитих у ній, красою і мелодійністю посідає одне з перших місць серед пісень народів світу. Саме вона підтримує свідомість національної єдності українського народу, любов до Батьківщини і пошану до себе”. Багато відомих українських діячів стали такими завдяки народній пісні.

Отже, виховна наука Григорія Ващенка, пройнята житейським оптимізмом, спонукає читача замислитися над значенням людини в цьому світі, усвідомити свої обов'язки і завдання. Врешті, його педагогіка – це християнська ідеологія – молись, працюй, твори, пізнавай світ і себе; за мир, волю і свої людські права треба боротися.

Олексій ГУМЕНЯК,
член КУН, м. Мукачеве.
На світлинах: Г. Ващенко; могила Г. Ващенко на українському цвинтарі в Мюнхені.



## Календар українського націоналіста

**4 жовтня 1875 р.** – засновано Чернівецький університет.
**7 жовтня 1910 р.** – загинув Левко Мацієвич, український льотчик.
**7 жовтня 1984 р.** – помер у тюрмі Валерій Марченко, український правозахисник, літературознавець і перекладач.
**8 жовтня 1938 р.** – у сталінському концтаборі загинув Гнат Хоткевич, український письменник, актор.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

В. о. головного редактора Микола Гук

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.

Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку “Фінанси і кредит”, ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ “Видавництво “Київська правда”
Замовлення № 3832
Наклад 60000 примірників
Ціна договірна



**Наші корпункти**

| | | |
|---|---|---|
| Вінниця | Гусар Віталій | (0432) 26-65-57 |
| Дніпропетровськ | Береза Юрій | (0562) 45-09-60 |
| Донецьк | Олійник Марія | (062) 337-23-48 |
| Житомир | Крук Микола | (067) 410-52-42 |
| Запоріжжя | Тимчина Василь | (0612) 67-31-82 |
| Івано-Франківськ | Салига Роман | (0342) 3-11-35 |
| Кіровоград | Ковальчук Григорій | (0522) 24-50-64 |
| Київська обл. | Сахацький Олександр | (044) (297)27-5-70 |
| Київ | Мохналь Михайло | (044) 278-63-89, 279-68-34 |
| Луганськ | Кук Володимир | (0642) 95-59-78 |
| Луцьк | Максимович Олег | (03322) 723935, 722142 |
| Львів | Вовк Михайло | (0322) 38-67-63 |
| Миколаїв | Яценьо Софія | (0512) 29-07-90 |
| Мукачеве | Гурзан Василь | (03131) 2-25-45 |
| Одеса | Перегінчук Михайло | (067) 458-90-60 |
| Полтава | Квачова Олеся | (0532) 28-053 |
| Рівне | Кривко Ігор | (0362) 22-20-26 |
| Севастополь | Проценко Володимир | (0692) 48-79-46 |
| Сімферополь | Овчарук Василь | (0652) 29-77-43 |
| Суми | Манжела Борис | (0542) 63-15-36 |
| Тернопіль | Ткач Володимир | (0352) 52-56-91 |
| Харків | Дяків Богдан | (0577) 16-02-18 |
| Херсон | Петренко Володимир | (0535) 55-46-50 |
| Хмельницький | Вітряний Олесь | (0382) 65-32-01 |
| Черкаси | Гафінова Любов | (0472) 45-12-05 |
| Чернівці | Ілля Богданюк | (0372) 51-02-72 |
| Чернігів | Рябченко Валерій | (04622) 4-38-81 |